

470 x 320
МОРСКИ

БИЧЪ

50434

Излиза седмично.

Урежда
редакционен комитет.

Адрес:
редакция и администрация
ул. Бдински № 13.

Броя 2 лева.

Абонамент:
Годишно . . 100 лева
6 месеца . . 50 „

За реклами се плаща 2 лева на □ с. м. Всичко въ предплат. Реклами се приемат въ администрацията и въ Печатница Добри Тодоровъ.

Лъсеньта на сирената.

Развѣй се, мой студени бичъ отъ змии люти,
Плющи зловѣщо връзъ свѣта разплути!

Сърца прогнили, азъ отрова ще ви влѣя,
Стоуста ядъ змия надъ васъ люлѣя.

Синъ майка да познае, братъ да тачи брата
И кървава да спре мѣстъ и отплата.

Не смогна ли, тогазъ гръмъ отъ небе ще тресне,
Бичъ сви ща отъ свѣткавици небесни —

Свѣтилникъ ярко да гори, безспиръ да свѣти,
Позора ви да видятъ вѣковетъ.

Развѣй се, мой студени бичъ отъ змии люти,
Плющи зловѣщо връзъ свѣта разплути!

Морски бичъ.

КЪМЪ ЧИТАТЕЛИТЪ. — Понеже поржчанитъ въ Столицата заглавно и други клишета не пристигнаха на време, то се видѣхме принудени да издадемъ първия брой безъ клишета. Вzeti сж мѣрки за втория брой да се получатъ на време, който брой ще излѣзе освенъ съ специално художественно изработено заглавно клише, но и съ нѣколко по-малки такива.

Холко струва вѣрността на жената?

(Разказъ).

Да бже благословено името на Алаха за дето надари съ неземни хубости Гювельдже Навалъмъ Ханъмъ.

Но дваждъ да бже благословено Неговото име за дѣто покрай красотата я дари съ най-скъпоценния елмазъ за жената — вѣрността.

Благовѣрниятъ съпругъ на Гювельдже Навалъмъ Ханъмъ, Гевгинджи Сапукъ Али Базирганъ е тежъкъ търговецъ: съ деветъ камили стока-товаръ обикаля той непрекъснато обширната земя на Дювлетъ.

Една вечеръ, въ далеченъ единъ градъ, срѣщатъ се нѣколко млади търговци — базиргани, между които и Гевгинджи Сапукъ Али и въ честъ на своето запознанство, устройватъ пищенъ мохабетъ. Много пиялъ се изяло и не малко шербетъ разлѣло. Мафъ-мохабета достигналъ своя връхъ. Съвършили се приказкитъ и започнали хвалбитъ. Единъ се похвалилъ съ издържливостта на камилитъ си, други съ префинения си ибришимъ, трети съ своитъ голѣми товари отъ хаджилъшки кехлибаръ-аялджи. А Ачикъ Гювлю Аяръ Керимъ похвалилъ се съ своя конь.

— Нѣма равенъ на моя атъ — юрюкъ въ цѣлия Дювлетъ!

— Вѣрно е, — обади се тогава Гевгинджи Сапукъ Али — че всички притежавате голѣми богатства, но

азъ притежавамъ такава скъпоценностъ, предъ която всички ваши товари, камили и атове ее равняватъ на рждасялъ бешликъ.

— Кажй я — настояли всички.

— Вѣрността на моята жена — тържественно отговорилъ Гевгинджи Сапукъ Али.

Всички признали че наистина той притежава най-голѣмата скъпоценностъ и му сторили ейвалахъ. Само Ачикъ Гювлю Аяръ Керимъ не се съгласилъ и възразилъ:

— Нѣма по-непостоянно нѣщо и по-фалшива стока отъ вѣрността на жената.

И понеже се завърва голѣмъ споръ, Гевгинджи Сапукъ Али и Ачикъ Гювлю Аяръ Керимъ сториха бастъ: Да отиде Аяръ Керимъ въ дома на Сапукъ Али и ако успѣе да накара жена му само вратата да отвори, всички ще признаятъ неговата правота и Сапукъ Али ще му подари три камили. Ако не успѣе — ще загуби своя прочутъ конь — юрюкъ атъ. Опредѣлиха и день, въ който ще се срещнатъ пакъ наново.

Предъ широкитъ порти на Гевгинджи Сапукъ Аливия домъ богатъ пжтникъ спрѣ. Дрѣхитъ му отъ тънка джуха и обшити съ тежка сѣр-

Научаваме се, че свещеникъ Димитър Тодоровъ, презъ последната война, когато е билъ натоваренъ да раздава помощи на войншкитъ семейства, въпреки оскѣдността на тия помощи, пакъ успѣлъ да спести за „своиполезни“ цѣли една скромна сумица отъ 30000 лева въ тогавашна валута. За тия проявени способности, въпросния свещеникъ наскоро цѣлъ да бже командированъ въ университета „халузхане“ за да се специализира по икономическа политиния. . . .

Преди нѣколко дни нашия Варненски събратъ „В. Поща“ печата една уводна статия, която започнаше съ мотото:

„Битка цѣла завърхаля
Цѣлъ народъ е завъртъла
Но не битка срѣщу врази
А срѣщу самитъ нази“.

и завършване:

„България и челоѣчеството иматъ нужда отъ всѣки свой членъ“.

Разбира се че България изобило и челоѣчеството въ частностъ всѣки има нужда отъ своя членъ, но дали това се отнася и до обитателитъ на нашия градъ — ето де се поражда съмненето. . .

Тѣй като улица „Гургулята“ цѣла се е разкопала и сж се обравували въсредъ нея необходими трапнща, не е ли умѣстно общината да взе-

ме инициатива за постройка на единъ мостъ по улицата? Това освенъ че ще улесни движението, но ще бже и оригинално красиво. Особено като се има предвидъ, че въпросната улица се намира въ самия центъръ на града.

Ако Ангелсонъ бѣше депутатъ.

Преди изборитъ прочутия Ангелсонъ по нѣкакъвъ начинъ се намѣрилъ въ Добричъ, кждето развивалъ земеделската програма въ кабарето „Тераса“.

Въ недѣля следъ избора той се бѣ вече завърналъ и заявилъ:

„Варненци нито мжжетъ, нито женитъ си разбираатъ отъ интереситъ.“

Ако бѣхъ тука, ако бѣхъ се кандидатирали и ако бѣха ме избрали, въ което не се съмнявамъ, ето какъво щѣхъ да направя специално за Варна:

1. Щѣхъ да премахна зимата, ва да бже Варна постояненъ курортъ.

2. Щѣхъ да изселя всички грозни жени и щѣхъ да доставя на тѣхно мѣсто млади и красиви отъ различни народности.

3. Щѣхъ да бтворя нѣколко кабарета, та да намѣря работа на хубавитъ жени.

ма а коня му цѣлъ обсиранъ съ филдини и сребро. Похлопа той на голѣмитъ друмни порти и приятенъ гласъ изви:

— Гювельдже Навалъмъ Ханъмъ, нека Аллахъ стократно увеличи твоята прочута по четиритѣхъ краища земни красота и те обсиане съ брилянтитъ на вѣрността. Поздравъ далеченъ ти носи отъ твоя любимъ Сапукъ Али и скъпи дарове. Отвори тежки порти и поеми съ мраморно-бѣлитъ си рждѣ изпратениятъ подаръкъ.

— Трогната съмъ, непознатий пжтниче, отъ твоитъ похвали, за поздрава отъ моя милъ, сѣречно се радвамъ и благодаря, а дароветъ, стори трудъ пжтниче и подай ги презъ плета.

— Тѣй като дароветъ сж отъ прескѣпъ отласъ и чиста сѣрма-сребро, а и ва по-голѣма почитъ, поржкамъ е, хубавице, собственоржчно да ти ги предамъ.

— Не те обвинявамъ въ замисѣлъ и неистина, но моитъ порти предъ ничий чужди очи не ще се отворятъ. Преданността и вѣрността на Гювельдже Навалъмъ Ханъмъ къмъ съпруга ѣ се слави заедно съ нейната красота.

— Алахъ Ил-алахъ!, та кой би се осъмнилъ въ това? Безгранично е сѣщо и довѣрието на любимия ти съпругъ къмъ тебъ. И за да докаже това, той поржка ми даде: иди при-

ятелю и самъ, съ собственитъ си рждѣ окачи на млѣчната шия на моята хубавица този седефъ герданъ наниванъ съ множество алтънъ-бешлици.

— Лъскателъ, — поколеба се Гювельдже Навалъмъ Ханъмъ, — но все пакъ азъ не се решавамъ, за да не би да разколебая доверието на моя съпругъ. . .

— Той безгранично ви се довѣрва, мила хубавице, и никаква ваша постжпка не е въ състояние да породи въ него съмнение. Въ всѣки случай, азъ си отивамъ, а вие хубаво помислете: ще отнесе пакъ съ себе си сѣрма-елекъ, ибришимъ шалвари, алтънъ гердани. . .

Минутка и широкитъ порти бързо се равтвориха:

— Ти ме побѣди, ела!

Слѣдъ малко въ широката одая, разположенъ върху мекитъ мендери Ачикъ Гювлю Аяръ Керимъ собственоржчно окачаше алтънъ герданъ на млѣчната гуша на Гювельдже Навалъмъ Ханъмъ. . .

На уреченото врѣме когато пакъ се събраха търговцитъ-бевиргани, Гевгинджи Сапукъ Али гордо и самоуѣрено посрѣщна Ачикъ Гювлю Аяръ Керимъ:

— Е какво, какъ ти се видѣ?

— Всми ми коня, халалъ ти го давамъ! Тя наистина струва много повече и отъ най-хубавия атъ-юрюкъ! . . .

И. А. Волний.

ФЕЙЛЕТОНЪ

Князь, султан, папа и ключар.

Четирма другари, нито млади, нито стари, по привычка редна се срещнали на чашка пелинъ въ хладна механа въ долната махала. Поржчвали единъ по единъ, чукали се, сръбнали и разговаряли за хубавия пелинъ.

Воредъ тютюневъ димъ, глъчъ и шумъ, позагубили умъ, развързали се езици, шише следъ шише носи мургавото Мици, шипчета, дробчета, мумици. . .

Най подиръ наруши се сладки разговоръ. Между веселигъ другари заведе се споръ и воѣки на хвалба го удари.

— Моята жена има единъ князь — видите ли? това съмъ азъ — отсече гордо първи, готовъ да лѣе кърви. Попипа си той сламената шапка, като че ли мѣсти на главата си княжеска корона и сѣкашъ, ето на, ще седне на трона. . .

— Моята жена има единъ Златанъ, но въ къщи азъ съмъ званъ, светлейши, велеѣпни султанъ. . . рече втори. Да кръсне предъ мене тя не смѣе, поискамъ ли, въ люлка ме люѣе. . .

Извнчи се той, гордо си вирна главата, като че ли харемски ржце му нагиздатъ феса и чалмата.

— Моята жена, обади се лукаво смирено трети, има единъ римски папа, моята дума катъ нафора я папа. . . — Това съмъ азъ, комуто тя се кланя всеѣки часъ. Готова е всеѣки мигъ да падне на коленъ, да прави метани и въ екстазъ да стене, само зарадъ. . . мене. . .

И лицето му осѣни го ореолъ, като че ли седналъ е вече на папски престоъ и стадо христоролюбиво ще благославя, пипналъ шишето вмѣсто жезълъ, светецъ, току що отъ небето слезълъ.

Четвърти скочи, въ гърдитъ се удари и викна:

— Срамъ ме е, че сте ми другари! . . . Вижте този ключъ вехтъ и ржжасълъ, по години всеѣки ви е надрасълъ. Отъ баща ми е наследство цѣнно, съ него владѣя азъ моето сѣщество безценно. . . Азъ съмъ благороденъ ключаръ и давамъ свободата като цѣръ. Азъ съмъ св. Петъръ, безъ този ключъ всеѣко: царъ, князь, папа е вѣтеръ. . .

Ключътъ дѣлгъ половинъ метъръ той на масата стовари и заграми троицата другари. . .

За зла врага. не щещъ ли въ този мигъ, предъ прага се чу викъ и четире разочорени жени съ метли и съ тояги забухаха: князе, султани, папи и ключари. . .

Вѣжъ, кой презъ жде свари, вратата тѣсна е за четирма другари. . .

Корони, чалми всеѣки забрави, хукнаха въ тъмата крака здрави. . . Шишета, чаши, талерки, солници, клиенти млади, стари, алкохолици, ступани, слуги, Вѣра, Трена, Мици, опустѣ крѣмата. . .

На другия день вестивидитъ пиоаха: „сензация, голѣма женска мобилизация, строшенигъ корони и сваленигъ престоли. Да живѣе женската емансипация! . . .“

Брабанцио.

Театрални змички.

Театра е мѣсто за прѣвзпитание на духа, облагородяване чувствата, за художествено пресъздаване живота, за висша естетическа наслада.

Театра е казватъ мѣрило за културата.

Е, и ние си имаме театръ — значи, напреднали сме въ това отношение. При това общински е — толкова по-голѣма е гордостта ни.

Ние го ценимъ — а и той ни се отплаща.

Ето на, освенъ дълбоко психологическитъ пиеси като „Седмата заповѣдъ“ и високо художественитъ творения отъ рода на „Вориславъ“, погрижилъ се е да ни достави и висши естетични наслади.

И ето, плѣзнаха змии по сцената на общинския ни театръ.

И не една, не десетъ, не сто — тъкмо 360.

Нѣколко вонящи савѣка съ всевъзможни гадини — змии и гущери, изпълниха сцената. Но понеже това бѣ недостатъчно да се задоволи естетическия ни вкусъ, изсипаха ги върху масата за по-осезателно наслаждение. Но, тъй като и това се видѣ малко на тѣхния дирижоръ, започна да ги глъта, поглѣвайки картината съ всевъзможни лицеви и мускулни напѣвания.

Ахъ какво облагородяване на чувствата, каква естетична наслада!

А ако се знае че половината отъ прихода е билъ за касата на театра, предъ тая двойка полза колко пъти ще трѣбва да употребимъ фразата „Ахъ“ съ възклицателенъ следъ нея? . .

Празника на говеждитъ архангели.

На 21 ноември Арахангеловъ день бѣ патронния празникъ на касапекото сдруж. въ града ни.

Въ манифестацията отсѣтствуваха еврейския касапинъ — хахамина.

Тържеството излезе слава богу отлично и слѣдъ гуляя никой не си отиде закланъ.

Касапитъ си дадохъ дума за напредъ да не бждатъ толкова жестоки и ще колятъ вързания добитѣкъ по-человѣко любиво.

За какво служи вълнолома.

Учителъ. Дѣда, за какво служи вълнолома?

Ученикъ. Да може да се хвърли отъ високо всеѣки, който иска да се дави.

Сурово изпитание.

Учителка (къмъ ученичкитъ отъ III отдѣл.). — Кажете ми какво разбирате подъ думитъ: „Св. Иванъ Кръстителъ се подхвърлялъ на сурово изпитание въ пустинята“?

Ученичка. Г-це, той ядълъ сурови работи.

Учителката. Друга да я поправи.

Друга ученичка. Азъ разбирамъ, Г-це, че се покриватъ съ сурови кожи и се хранѣтъ съ сурови корени, пчели, дивъ медъ и сурови камъни, защото нѣматъ врѣме да ги вари.

Какво е дала Варна?

1. Великъ оперенъ артистъ — П. Райчевъ.

2. Двама голѣми драматически артисти — К. и Г. Стоянови и 77 малки.

3. Единъ режисоръ — И. Даниелъ.

4. Единъ голѣмъ писателъ — Авт. Страшимировъ и 77 малки.

5. Единъ дипломатъ — Г. Пасаревъ.

6. Единъ министъръ — Боянъ Смиловъ и 49999 кандидати за м-ри (отъ 50 хил. население).

7. Единъ голѣмъ спортенъ (не изпортенъ) общественикъ и великъ женомразецъ — Ангелсонъ.

8. Единъ голѣмъ журналистъ — Байчо.

9. Единъ великъ полицай — Прудкинъ.

10. Единъ великъ просекъ — Андонито.

и 11. 247 кандидати за народни представители и 1 за председателъ.

Волове избираеми.

Нека да не ви е чудно, ако ви съобщя, че избираеми, освенъ хора, могатъ да бждатъ и говеда.

Това се случи въ далечнитъ времена, когато Куртбунаръ бѣ въ български ржце.

Предъ законодателнитъ избори за стамболовистко народно събрание се бореа народняци и стамболовисти.

Единъ народнякъ заяви, че ще върже два угоени вола предъ околийското управление и чрезъ тѣхъ ще агитира. Той смѣташе избора за свой, понеже владѣеше икономически околията.

Ако загуби избора щелъ да хариже воловетъ на стамболовиститъ. Заприждаха чалмалии съзнателни избиратели.

Стамболовиститъ използваха това положение и почнаха да агитиратъ: „койго гласува за насъ ще опечелимъ воловетъ и веднага следъ избора ще ги заколимъ и ще направимъ вечувания гуляй“.

И почнаха увещанията: за воловетъ и противъ тѣхъ.

Народнякътъ говореше предъ тѣпата:

„Граждани, вне 20 години подъ редъ сте гласували за мене, ето азъ вързахъ воловетъ. Кого предпочитате вие, мене, или воловетъ, оставамъ сами да си отговорите и да гласувате“.

Разбира се, съзнателното гражданство даде вота си за воловетъ. Вечерта стамболовисткии набравникъ поведе воловетъ, тегли имъ единъ ножъ и нагости своитъ избиратели.

На вечерята той държа тостъ и между другото каза:

„Граждани, отъ името на двата вола доволенъ съмъ отъ вашия вотъ. Вие докажахте какво управление заслужавате, бждете уверени, че ще ви го дамъ“.

Пиянъ ли е този господинъ, че пада и става?

— Не, той иска да подражава на българския левъ.

— На колко езика говоришъ?

— На три.

— А на колко мълчишъ?

— ?!..

— Мълчишъ на всички останали.

Борбата съ алкохола.

Единъ английски лѣкаръ, проф. Старлингъ е издалъ съчинение, въ което говори за дѣйствието на алкохола. Въ умѣрена доза, казва професора, алкохола не само не е вреденъ, но има силно укрепително свойство. Забраняването на алкохола ще бжде голѣма грѣшка. Ако забраната на алкохола бжде узаконена, въпреки желанието и съгласието на голѣмата частъ отъ населението, мисля, че това ще бжде близо до катастрофа.

Б. Р. По този случай щѣлъ да се състои наскоро единъ международенъ конгресъ, на който щѣли да бждатъ избрани опитни пиянци, за да определятъ нужнитъ умѣрени дози за воѣка нация.

Ние настояваме непременно да се избере за делегатъ за България нѣкой отъ посетителитъ на „Зарокоста“ отъ Варна.

После, като се опредѣли необходимата и умѣрена доза, всеѣкому ще се даде купонъ, само орѣцу който ще може да пие. Още отъ сега се заговарва за образуване на едно дружество за откупване дози. За напредъ кръчмарскитъ заведения ще носятъ надписи:

— Умѣрена алкохолна доза.

Ией така, да се разберемъ, и всеѣки да си знае пая и дозата.

Само комуто се пие повече, ще ея откупва, купончета дози отъ оння, които организма имъ не приеме алкохолъ.

Новата женска мода въ Варна.

Въ София е образувано отъ видни дами д-во за борба противъ модата. Една видна дама отъ Варна въззаметрявала да събере своитъ посестрими да обседятъ този въпросъ. До колкото можаме да се научимъ — предложението на варненкитъ щѣло да бжде: лѣтно врѣме момичетата и момитъ да ходятъ съвършено голи. А за да се предпазватъ отъ мухи и други гадини, щѣли да се обвиватъ цѣли въ цвѣтенъ толъ. Зимно врѣме щѣли да се обуватъ въ налѣми и покрилатъ тѣлото си съ габровски шаскъ, а на главитъ си щѣли да носятъ гугли — лѣте отъ цвѣтна хартия, а зиме калуаци отъ заешки кожи. Дамитъ, за отличие отъ момичетата щѣли да носятъ нѣщо подобно на рогове, както въ русенскитъ села за национализирание на модата.

Хайде хайриля.

По такъвъ начинъ много мжже ще си отдѣхнатъ и ще намалѣе скжпотията.

Мистериозна дамска шапка.

Преди нѣколко дни, слугинята на едно отъ централнитъ у-ща въ Варна е намѣрила въ заключената училищна градина една нова дамска шапка.

Главния учител на у-щето умолява дамата, притежателка на шапката, да се яви въ училището и следъ като му съобщи: по какъвъ начинъ и по какъвъ случай, по кое врѣме и съ кого е била въ градината, ще си получи шапката. Тайната напълно запазена.

Гагаузландия.

Общи исторически и археологически бължани.

Гагаузландската земя се простира на изток до Черно море, на юг до Табаханата, на запад до Максуда, а на север край и се губи из далечните пространства на равна Добруджа — Гявур-Сутчук, Шабла, Иланжък и нататък.

На северо-запад въ провадийските владения също се намира една откъсната гагаузландска област — Къзжджиджарь.

По главните населени мѣста въ Гагаузландия сж ул. Бенковска, Кадъръ-баба махлес, Ташъ-Йолу (мажък и голѣмъ), ул. Миладиевска, областта Памучната фабрика, с. Кестиричъ, Джевишли, Ени-къой, Чаушъ-къой и пр. За главен център на дѣлата гагаузландска област от старо врѣме още служи крепостта на гагаузландската култура и езикъ — Кестиричъ. За да характеризирамъ старинната култура на тази гагаузландска крепостъ, достатъчно е да спомена, че въ Кестиричъ е била въведена най-новата дамска мода — шаваритъ, още преди даже Парижъ да е сжществувалъ.

Населението на Гагаузландия се състои отъ скеледжии, чифчии, арабаджии, фабрикантки и мюзеверджиѣки.

Главното занятие на гагаузландците може да се подраздели така: мажкото население до 20 годишна възраст се занимава съ псуване, пѣене, пиене и любовъ. Следъ тази възраст вече по серпозно и почти изключително се отдава на пиене — или „ичкиджилжък“, както се наричатъ тѣ Женското население до 20 годишна възраст работи по тютюневи и памучни фабрики, пудри и червюва лицето си, прави любовъ по къшетата и сокацие всички танцуващи вечеринки. Следъ 20 годишната възраст се оженва и се отдава на серпозни домашни занятия: редовни и извънредни домашни скандали и махленски побоища, кюки и мюзеверджиѣци.

Гагаузландското племе е много сходно на кавказкото — съ нѣкои малки изключения: порѣзана ржка,

Важно
за бозаджии, кръчмари,
шербетджии и всички кои-
то подслаждатъ съ блага
течностъ горчивия ни
животъ!

Долу захарина! Спасени сте! Нѣма вече плахо плахо да се овжрате и да купувате контрабанда захаринъ, за да подслаждате киселинитъ си вина и мухлясалата каша за боза! Обърнете внимание на слѣдното обявление коегосрепщаме въ единъ отъ последнитъ броеве на прочутата газета „Шуменски вѣсти“:

„Продава се 1 драмъ сладка вода отъ Капаклийския дворъ.

Споразумение съ Д-ръ Ал Жековъ — Шуменъ“.

Сладостта на изнамерения отъ тоя д-ръ изворъ съ сладка вода трѣбва да е толкова силна че той не се решава да продаде по голѣмо количество отъ единъ драмъ отъ страхъ да не прималенятъ стомаситъ на употребителитъ. . .

Сговорили се.

Най-голѣмия агитаторъ на сговора г. Ал. Василевъ пжтвуа съ автомобилъ за едно село. Край селото среща двама селяни и слива при тѣхъ.

— Добъръ день, братя, какво правите?

— Сговаряме се г. Василевъ.

— Ха така, така ви искамъ. Ами бюлетинки имате ли?

— Имаме г. Василевъ.

Но г. Василевъ не вѣрва, бръква въ пояса на единия и напишва и сговористки, и зелени, и земледѣлски бюлетини.

разбитъ носъ или глава, и изпжнали или хлѣтнали отъ ичкиджилжък очи.

Облѣклото на гагаузландската жена се състои отъ басмяна материя съ сѣсетъ въ най-разнобразни и противоположни цѣттове.

Мажетъ носятъ сжщо като насъ облѣкло, само че не обличатъ палтото, а го намѣтатъ съ единия ржжавъ на рамото си и обзателно носятъ превръзка на ржката или гаятата сив.

Въ следния брой ще разгледаме: Гагаузландия въ културно отнoшение.

Изъ нашия печатъ.

Велика услуга на човѣчеството се заело да привесе столичното списание *Полетъ* като дава адресенъ указателъ на лица съ професия. Но заслугата му би била безкрайно по голѣма ако слѣдъ това поднесе сжщо таквъ адресникъ на лицата безъ професия.

В. Поша отъ 20 т. м. съобщава че „посето коегосъединява Галата съ града е окончателно повредено“ (к. н.).

Тѣй ли? Е, слава богу! Значи, най-послѣ този тѣй дълго очакванъ день дошелъ.

Ами щомъ нашия събратъ ни съобщава времето на окончателно повреждане, нѣма ли да бѣде тѣй любезенъ да ни посочи началото?

Чегемъ изъ улицитъ афишъ:

„ . . . Концертъ на неподражаемата изпълнителка на руски и цигански пѣсни, несравнимата А. И. Гофманъ . . . и пр.

Молимъ, безъ стеснение, продължете: недостижимата, неокачествимата, невидимата и пр. и пр. като поставяте предъ всѣко положително качество по едно „не“ и може би въ края, сбора да даде определение на рекламаторскитъ ви способности. . .

Плахо надникна изъ гагаузландската махала едно мѣничко вестиче съ голѣмо име: „Варненска трибуна“. И велика вестъ ни донесе: въ Америка се основало „Д-во за защита на свекървитъ“.

Само че, тази работа намъ малко ни се вжжда тѣй, сѣмнителна: едва ли нѣкой ще се заеме съ тази невѣроятна работа: да защитава свекървитъ — освенъ почитаемия редакторъ на „Трибуна“-та, и то само въ колонитъ на вѣстника, разбира се. . .

Пакъ въ сжщото „сѣбратченце“ срещаме една твърдъ „голѣма“ статия съ лаковическото заглавие:

„Майки и възпитатели на младото поколение пазете дѣцата отъ гангреноване на млечнитъ жлѣзи и пжрви постоянни кжтници!“

До колкото си спомняме статията като „голѣма“ бѣше съ „про-

Около изборитъ.

Двама постоянни посетители на Заро-Коста следъ изборитъ въ по-недѣлникъ сутринта развалятъ махмурлука си и коментиратъ:

— Не съмъ доволенъ отъ изборитъ.

— Защо?

— Е, че то избори ли е? Стипци станаха хората: затворили кръчмитъ, нѣма де да си наквашишъ устата следъ гласуването. А преди години какво бѣше. Пиешъ, пиешъ и гласуващъ. Пакъ пиешъ, пиешъ и пакъ гласуващъ, додето се уморишъ. А сега гласуващъ и нѣма кой да те почерпи поне съ една цигара.

— Да, блаженни времена бѣха нѣкога. Азъ помня, отивахме въ едно село да гласуваме. По пжтя на всѣка крачка пакетъ съ тютюнъ, или кутия цигари съ златни краища. А подъ всѣка трѣнка и шише съ ракийца. По кръстопжтищата курбани. . . Ехъ, майка му стара, блаженни врѣмена бѣха. . .

Дърварски молебень.

Научаваме се, че дърваритъ въ Варна щѣли да направятъ молебень да вали снѣгъ и почне зимата. По този случай притежателитъ на дърварски складове въ града ни щѣли да заколятъ 5 бика за курбанъ. Щѣло да падне и пиене.

Внимание гладни и жадни. Наежте се, напийте се и се помолете дано да не ги чуе Господъ.

Защо не ходишъ на театъръ бѣ приятелю?

— Хайде холанъ, че азъ не съмъ еврейнъ, тамъ даватъ *Седмата заповѣдъ*. Ако искамъ Божи заповѣди ще ида въ хаврата, та ще ги чуя и десеттѣ баремъ.

— О, имашъ грешка, сега даватъ „Господарѣтъ“.

— И на господари нито служба, нито ходя да ги гледамъ.

— Толкова години въ България живѣешъ и отъ тоя гагаузки не можешъ да се отрвешъ!

— Куртулушъ йокъ бе! То бенимъ материалното езикъ.

дължение“ но пропустнахме да забѣлимъ дали и заглавието не стои въ други брой. . .

И—Во.

Литературни закѣтия. . .

Малката моя сѣсѣдка, красива черноока ученичка, често ме задѣваше:

— Нѣмате ли, моля ви се, еди коя книга? Знаете, утрѣ имаме часъ по литература, та много ми е нужна.

И азъ, разбира се, всѣкога имахъ исканата книга. Не че имахъ кой знае каква библиотека, но да откажа на такова хубаво дете, бѣше ми неволя, на и сѣвѣстно даже! Ами, представете си, че неможе да намери необходимата за уроци книга, и остане неподготвена за утрешния день. Какъ ще понесе това положение? Изправена въ класъ, да не знае да отговори! . .

Затова, винаги въ такива случаи, отговаряхъ:

— Да, имамъ я. Ще ви я донеса слѣдъ малко. Ще я потърся — може да е нѣкъде забутана. . .

— Благодаря ви. Извинете, че ви утекчавамъ.

— Ахъ моля ви се, много ми е приятно, че мога да ви услужа!

Следъ часъ или два, азъ занасяхъ книгата. Ако я нѣмахъ, намирахъ отъ приятеля, пѣкъ нѣколко пжти

даже и купувахъ — нали е въпроса да се услужи! . . .

Тѣй ние се сближихме. И за мое очудване, часовѣтъ по литература твърде много се увеличи, защото ти започна ежедневно да ми иска книги.

— Ахъ, колко ни измжчватъ съ тия литературни! Такива еди уроци, че никакви не мога да ги разбера! — оплакваше се често тя.

— Ако мога да ви услужа, нѣщо да ви разясня? — отговорихъ единъжъ ей тѣй инстинктивно азъ.

— Много ще ви задѣла! — и сѣвѣлно се усмихна.

Вечерта, сами въ една отстранена стая, за да не ни смущаватъ — за уметвения трудъ, както е извѣстно, спокойствие е нужно, — настанихме се ние на литературни занятия. Върху масата предъ насъ безразборно бѣха разхвърлени учебници и тетрадки.

— Ай, ай, ай! извикахъ весело азъ за да предразположа хубавицата си сѣсѣдка, която забѣлвахъ, че нѣщо се вжлнува и сѣвѣнява, — и ти си принудена да поберешъ въ малката си главичка тия безброй формули и логаритми заедно съ четиритѣхъ световни полюса!

— Ахъ божичко, колко сте смѣшенъ! — И полуусмихната мило ме

погледна.

— А, началото добро! — помислихъ си азъ, — е, какво имате за утре?

— Идилія.

— Добръ. Дайте христоматията да прочетемъ нѣщо, че после ще си го разяснимъ.

Тя стана, взе книгата отъ шкафа и тѣкмо да ми я подаде, изпуста я на пода. Ние и двамагосъедновременно се наведохме да я вземемъ, но, по невнимание, главитъ ни се докоснаха една на друга. Като че ли електрически токъ пронижа снагата ми, очитъ ми притѣмнѣха, и моята ржка вмѣсто книгата, напипа нейната. . . но минутка, и азъ се съвехъ. Ала моята приятелка беше изгубила съзнание, и облѣгната на рамото ми, едва дишаше. Побѣрахъ да я успокоя.

— Дете, мило дѣте, какво ти е?

— Незнамъ. . . лошо ми е. . . умирамъ. . . — и главата и се наклони къмъ моята, а аленитъ и устни страстно ватрѣбиха. . .

Тихи стѣпки, приближаващи до вратата, принудиха ни бърво да си заемамъ мѣстата.

Когато се почука, азъ вече разправяхъ:

— . . . Та, идилитъ по селата по често се случватъ. Защото въ гра-

довѣтъ хората сж наклонни повече къмъ реалното. . .

— Извинете че ви прекъсвамъ — и вжзе майката съ табличка въ ржце — трѣбва да сте се уморили отъ продължителнитъ занятия, та ржкохъ да ви донеса по едно кафе.

— Благодарямъ, госпожо, добре сте благодаримъ.

— Е, какъ вѣрви предмета, съ какво се занимавате?

— Съ идилія госпожо.

— Е, разберишъ ли ги поне, миличко дете? — галено се обърна къмъ своята дѣщеря.

— Че той тѣй хубаво ги обяснява. . . Ахъ, какъ бихъ желала, по-сгодно да ме занимава. . .

— Ако желае. . . ние бихме заплатили вашия трудъ.

— Моля ви, госпожо, и дума да не става! Съ удоволствие ви предлагамъ своитѣ услуги. . .

— Много сте любезни, драги сѣсѣде и благодаримъ, че да не ви ви се отблагодаримъ. Колко ще радвамъ милото ми дете! . . .

И, весело се обърна:

— Азъ да си хода, че да не ви прѣдѣмъ, а да продължите идиліята дѣщеря ми.

Театрални интриги.

Научаваме се че към общинския театър освен актьорската колегия, ще бъде образувана и зоологическа колегия която от време на време ще устройва високо художествени и естетични зрелища. След змиите и гущерите сега усилено ренетирани ослезител, които наскоро щели да плъзнат по сцената. След тях вероятно е да се проявят жаботи.

Въ скоро време Борислав на сцената на общинския ни театър ще започне да играе вмѣсто съплемъ на глава — съ клакъ, тъй като първия опитъ за модернизиранието му като е излъзъл на 14 т. м. съ лачени пантофи е билъ повече отъ сполучливъ.

Обявена е премия за най-правилния отговоръ на въпроса: Защо когато на 14 т. м. при представянето на „Бориславъ“, и Ирина се обърнала къмъ Бориславъ съ думитъ: „Бориславе погледни, не съмъ ли красива?“ цѣлата публика (състояща се макаръ отъ учащи) е прѣхнала да се смѣе?

Наредено било да се фотографиратъ плакардитъ на общинския театър заедно съ тѣхното съдържание и да се изпратятъ снимките въ Народния Музей за съхранение, като образци на художествено букводраскане и безупрѣчно правописание.

РЪВУСЪ.

Единъ кръчмаръ, вечерта като затварялъ кръчмата си, отворилъ чекмеджето, прибралъ намиращитъ се вътрѣ пари, прѣброилъ ги, които се оказали 50 лева и като ги турялъ въ джеба си казалъ:

— Благодаря Богу, днесъ пакъ спечелихъ 150 лева.

Пита се: какъ е спечелилъ 150 лева, когато цѣлия му оборотъ е билъ 50 лева?

Отговоръ:

Килограма вино продавалъ по 25 лв., значи той продалъ 2 кгр. вино, за да вземе 50 лв. Но тъй като кръчмаря при всѣко изтачане на килограмъ вино, наливалъ 2 кгр. вода, то значи при продажбата на двата кгр. вино е наливълъ четири кгр. вода, отъ които е спечелилъ 100 лева, а и продаденитъ 2 кгр. сж биле вода, прибавено къмъ прѣдидущия кгр. вино, тъй че и цѣлия брутенъ приходъ отъ тази продажба сжщо е билъ печалба, слѣдователно, при единъ оборотъ отъ 50 лева той спечелилъ е 150 лева.

Важна поръчка.

Преди единъ месецъ време липса отъ града г. Владимиръ Поповъ дружбащъ — драгиевистъ.

Като се връща, питъ го приятелъ: „Къде се губишъ, къде си?“

— Ходихъ да си поръчамъ, де-атко кресло по вкусъ, ала знаете азъ дѣ да е не съдамъ.

Печатница Добри Тодоровъ.

Презимитъ на Морски бичъ.

Редакцията ни, за да заинтересува по-широкъ кръгъ читатели разполага съ единъ фондъ отъ 500,000 лв. за премии.

Въ всѣки брой тя ще задава по единъ въпросъ на читателитъ и отговорилия пръвъ ще получи една опредѣлена сума.

Първата ни премия е да се отговори на въпроса:

Кой има най-много деца въ Варна?

Който пръвъ отговори — ще получи 100 хиляди лева отъ новитъ левове.

Оперо-оперетенъ театър въ Варна.

Съ заповедъ № 6832 отъ 10 ноември т. г., отъ М-вото на Просветата е утвърденъ устава на варн. оперо-оперетенъ театъръ.

Значи, освенъ, дето ще се говори и плаче на сцената, ще се и пѣе. Хайде дано пѣсенята помогне нѣщо.

— За кого гласува?
— Тайна.
— А ти за кого?
— И мейто е тайна.
— Не те видѣхъ, че се влачешъ подиръ сговориститъ.
— Добре, ама нищо не ме огрѣ.
— Азъ пъкъ общахъ на всички, за да не ги обезкуражавамъ и си гласувахъ, дето си зная.

Господинъ влива въ „гагау-ландека“ кѣща. Поереца го млада госпожица съ два пласта наслоения отъ белило и червизо по лицето, елегантно му подава ржка, следъ като предварително я избѣрва подъ мишцата си и следъ звучно носово подсмърчане, запознава се:

— Ни са казваме Марика.

Следъ това се обръща къмъ господина представяйки майка си.

— Мариканжнъ мамосу!

Чуйте! Вземете си бѣлѣжка!

Искате ли почивка и наслада, посѣтете новооткритата сладкарница

ЯГОДА

бивша Алхамбра, на пл. „Мусала“ Тамъ ще намѣрите екстра боза, разни шпоколади, бомбони, карамели и разни халви.

ВЪ СЛАДКАРНИЦА „МАРИНОВЪ“

Най-елегантния салонъ въ Варна

Всѣка вечеръ ТРИО — чело, цигулка, пиано. Подъ диригентството на младия челистъ

г-нъ Св. Поповъ.

Театъръ Ранковъ Неделя и Понеделникъ — 2 и 3 декември

КРАЙЩЕРОВАТА СОНАТА

отъ Левъ Н. Толстой

Наскоро прочутия романъ на Бокачио Декамеронъ и Д-ръ Мабузе

Морски бичъ седмиченъ вестникъ за бичуване общественитъ недѣжи.

Морски бичъ не ще служи на ничия кауза, освенъ на народополезната и общочовѣшката: да изнася опжкото на нашия общественъ, политически и частенъ животъ и да бичува безмилостно пороцитъ и недѣжитъ на нашитъ нрави и порядки.

Морски бичъ чрезъ сатирата и хумора ще се стреми да проникне въ всичкитъ гѣнки на живота въ Варна и провинцията.

Съчувственицитъ на нашето дѣло могатъ да станатъ наши кореспонденти като ни изпращатъ материалъ — строго проверени факти.

По някой начинъ не ще се допускатъ въ вестника анонимни дописки и писания. Разбира се, на желающитъ кореспонденти имената имъ ще бъдатъ запазени въ тайна, но въ редакцията тѣ обязательно трѣбва да бъдатъ извѣстни. Сжщо и фактитъ трѣбва строго обективно и конкретно да бъдатъ изложени. Редакцията си запазва правото да измѣня формата на допискитъ,

Първиятъ подписъ на кореспондентитъ ни ще трѣбва обязательно да бъде заверенъ при настоятели на вѣстника ни въ дадения градъ — агенциитъ на „Курьеръ“.

Слѣдъ изпратени нѣколко дописки, одобренитъ кореспонденти ще бъдатъ провъзгласени за постоянни.

Редакционния Комитетъ.

Голѣмъ **Вълнени платове** Голѣмъ
изборъ **изборъ**
при
Кършевъ С-ие Вояджиевъ
(Срѣщу бирария Хаберманъ).

Кино „Одеонъ“
(театъръ „Освобождение“)

сѣбота и неделя — 1 и 2 декември

Кръвно отмъщение

Трогательна драма въ 5 части и **Чарли Чаплинъ** въ кинематографа

Кино „Прошокъ“ Неделя 2 декември
ПЪТНИКЪ БЕЗЪ БИЛЕТЪ
Много духовита комедия съ талантливата и красива комедиантка
ОСИ ОСВАЛДЪ.

Д-во Инвалидъ въ града ни Поканватъ се всички членове на културни и спортни организации въ града да посетятъ масово вечерниката.
Устройва традиционната си **ГОДИШНА ТАНЦОВАЛНА ВЕЧЕРНИКА** въ Юнашкия салонъ.
Сѣбота 1 Декември. **Танци до зори.**

Обуща **Обуща**
здравни **Обуща**
трайни **Обуща**
елегантни **Обуща**
при **Обуща**
АСТРА **Обуща**
Обуща **Обуща**